Oheň - Vondráčková, Lucie

Gong zněl v jednom z nás,
jenže jen v jednom jak se zdá.
Tys ho nepropás',
jenže já tak nějak nestíhám.
Tak říkám.

Není jistý to tvý záření
je jenom rádoby, rádoby.
Ještě ten náš oheň není znát.

Než se oheň rozhoří, snad by měl stoupat do očí.
Nestoupá.
Jak by k nám někdo ruku vztáh'.
Než se oheň rozhoří
by měl někdo o něj stát.
A nestál.
Ještě pak kolikrát
nemusí vůbec hřát.

Mířil.
Netrefil
a pak to ještě k tomu neustál.
Zkoušel.
Naléhal.
A když to nešlo to že neprohrál
sám všem říká.

Není jistý, to tvý záření, je jenom rádoby, rádoby.
Ještě se náš oheň nechystá.

Než se oheň rozhoří, snad by měl stoupat do očí.
Nestoupá.
Jak by k nám někdo ruku vztáh'.
Než se oheň rozhoří
by měl někdo o něj stát.
A nestál.
Ještě pak kolikrát
nemusí vůbec hřát.

Kam jde on tam půjdu já
a doufám, že je to, že doutnám znát.
Všem bude jasný jako facka,
že to já jsem jeho láska,
že tu jenom pro něj plápolám.
Prostě kam jde on tam půjdu já
a vždycky budu pevně za ním stát.
A když hasnu samospádem
znovu zapálí mě žárem.
Pro něj hořím.
Ať hořím, hořím, hořím dál.

Než se oheň rozhoří, snad by měl stoupat do očí.
Nestoupá.
Jak by k nám někdo ruku vztáh'.
Než se oheň rozhoří
by měl někdo o něj stát.
A nestál.
Ještě pak kolikrát
nemusí hřát.

Se oheň rozhoří, snad by měl stoupat do očí.
Nestoupá.
Jak by k nám někdo ruku vztáh'.
Než se oheň rozhoří, snad by měl stoupat do očí.
Nestoupá.
Ještě pak kolikrát
nemusí vůbec hřát.